

Nom relat: DAMUNT MEU, A LA NORMANDIA

Pseudònim : IMBATIBLE

Extensió : 28 KB

Damunt meu el vent gronxa l'herba. Una petita llosa m'assenyala. Vint mil discretes, porugues, avergonyides lloses s'aixequen a penes cinc centímetres de terra, per a no oblidar-nos. Malgrat tot, per a no oblidar-nos.

Vam ser els infames, l'enemic de tots, la bogeria col·lectiva...i el món sencer ens assenyala. El poble maleït seguint el seu líder maleït, i com ell, sense escrúpols, sense pietat, sense ànima. Però què volien? Ens calia un home fort que ens fes oblidar la humiliació, el vam trobar i ens hi vam aferrar. S'equivocava?, potser sí, però no hi cabien mitges tintes, o era tot o no era res. I ens hi vam sotmetre sense condicions. Ser els amos del món? Sí, i sí, per sempre sí. La puresa de la raça? Sí, sí i sí, i totes les solucions eren vàlides, fins i tot la definitiva. Al cap i a la fi, ells eren els màxims responsables de l'infortuni del nostre poble. Ho deia ell i ell era déu.

Damunt meu sento el terra que trontolla sota els peus dels visitants. Són els dels altres morts, venen de veure les seves tombes. El món sencer plora els altres morts; a nosaltres només els nostres. Després la curiositat els mena cap aquí. Amb passos vacil·lants i hostils s'acosten i llegeixen...un nom, unes dates...i fan un breu càlcul mental. Per uns moments un sentiment de pietat

s'esquitlla per tot el cementiri. Gairebé ens perdonen. Però no!, m'equivoco, no ens perdonaran mai. Vam ser nosaltres qui va matar els seus fills, els seus veïns, els seus herois...No, no poden perdonar-nos.

Aquí la terra fa olor de mort. Sense proposar-s'ho, la mort va arrabassar-hi cent mil vides l'estiu de mil nou-cents quaranta quatre. Jo hi era aquella matinada del sis de juny. L'enemic va llançar-se en paracaigudes per damunt del poble, des d'aquella munió de Douglas C47 que cobria el cel. Diu que es van equivocar, que havien de caure més enllà. I nosaltres només vam necessitar uns instants per atrinxerar-nos. Després va ser tot tan fàcil... La consigna era DISPAREU, MATEU, DISPAREU, MATEU!, i ells eren allà al meu davant, baixaven per l'aire sense cap resguard, sense poder agafar l'arma per a defensar-se, tibant les corretges per accelerar la caiguda i sortir de l'objectiu. DISPAREU, MATEU! I vaig disparar. No havia mort mai cap home. L'endemà complia disset anys. El soldat va deixar de tibar el paracaigudes i va anar baixant amb les cames penjant, els braços penjant, el cap penjant... El destí em pertanyia. El destí d'aquell home que jo havia convertit en titella. DISPAREU, MATEU! Vaig tornar a disparar i tots els encertava, com en un joc innocent de punteria. Les titelles, totes amb el seu escut de barres i estrelles al braç, anaven caient i, al seu damunt el paracaigudes, com una mortalla improvisada. I jo que veia la mort per fora, em preguntava com devia ser la mort per dins. Què hi passava en aquell ventre que s'estripava, en aquell pit que deixava d'alè. I especulava si els que morien s'adonaven que morien i volia endevinar el seu últim pensament.

Damunt meu, la volta del cel, i cada dia de llevant fins a ponent, el sol escalfa les meves cendres.

Com si el sentís ara mateix, un brètol va cridar "Quin espectacle!". Amb precaució vaig sortir del meu parapet i sí, era una gran espectacle. Tant lluny com m'abastava la vista, el terra s'havia tornat blanc i onejava suament mogut per la brisa atlàntica. Semblava talment que un cel carregat de núvols hagués caigut a la terra, núvols molsuts i bellugadissos, i a sota de cada un, una titella amb els fils trencats, perquè el destí del món era nostre. Recordo que, sense voler, la vista se'm desvià cap un altre paracaigudes que desentonava. S'havia quedat suspès del campanar de l'església i el soldat penjat pugnava per a lliurar-se de la teranyina que l'empresonava. Em va sembla que allò era una ofensa a l'estètica de l'univers i que aquell moviment de braços i cames s'havia d'aturar d'immediat. Vaig apuntar-lo i vaig sentir una detonació. Tot el meu cos va retrunyir i vaig notar un dolor agut dintre meu, no hauria sabut dir on. El penjat continuava bellugant i jo no ho entenia. Un company em va cridar molt fort, amb desesperació, mirant-me el pit. Va ser llavors quan vaig entendre el què havia passat, quan vaig veure la sang que brollava. Aquell dolor punyent que havia arrencat tan confús, es va anar concentrant en un sol punt del meu cos, fins a fer-se insuportable. I vaig saber que em moria. Les cames em van començar a tremolar fins que no van poder aguantar-me i vaig iniciar una lenta caiguda enrere. Jo també era una titella. El destí ja no em pertanyia. El Führer no era cap déu. I sota aquell cel que ara desfilava pel meu davant mentre jo queia, ben pensat, però massa tard, hi hauríem pogut cabre tots, nosaltres, els paracaigudistes i els maleïts gossos jueus.